

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vera Sapientia Virtute Et Tranquillitate Animi Enchiridion DD. Evcherii Lvgdvnensis, Martini Bracarensis, & Magni Wigonis, Antistitum

Eucherius <Lugdunensis>

Martinus <Bracarensis>

Magnus <Wigo>

Monachii, 1639

Cap. XVI. Virvm Bonvm Inter improbos, & innoxie degere, & ipsis
prodesse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10188

C A P. XVI.

*VIRVM BONVM IN-
ter improbos, & innoxie
degere, & ipsis
prodesse.*

1. **L**æsa mater à filio, non
requirit in vindictam
læsuram eius, eò, quòd
hanc quoque suam deputet.
Quare si quis, eam vlcisci vo-
lens, lædat filium, non pu-
tandus est ei fecisse vindictã,
sed iterãsse læsuram. Ita de-
bet esse omnis Christianus ad
omnes homines; misereri sci-
licet desiderantis certissimas
causas doloris sui; id est, peri-
tura. Tam facilè est inter fra-
trem

trem tuum, & vitium eius discernere, quàm inter bonum, & malum. Denique viso homine, quis irascitur? quis indignatur? Viso vitio eius, quis non offenditur, nisi quis valdè sapiens & bonus, qui nôrit hoc potiùs eidem obesse, quàm cuiquam alij, ac per hoc eidem compatiendum esse? Charitate, sapientiâ, repletur frater, nec communicas: irâ, odio, furoréque repletur, nec euadere potes, quin communices. Insanus sanis indiget, vt eum vel seruent, vel curent. Quod solum à Deo tibi exhiberi desideras, id est, benignitatem,

hanc omnibus hominibus exhibe: siue flagello, siue lenitate. Quid insultas cæcis, & infirmis? Tu idipsum: aut si aliud, non per teipsum, nec à teipso.

2. Cogita, si omnes homines irâ semper, & insaniâ agerentur, quid tibi agendum esset: nunquid ideò turbari deberes? Cur ergo, cùm vnus aliquando turbatur, turbaris? Medicinam ei debes, non turbationem. Quomodo enim insania insaniendo curari potest? Cur tibi tui generis placent cruciatus? an quia iustum est? Ergò & tui Deo placeant, quia iustum est.

est. Hæc autem sententia ignibus te tradit æternis. Stultus medicus, nolens opinionem suam minuere, quidquid non bene contingit, licet culpa sua sit, ipsis tamen imputat ægris: Ita facis tu subiectis tuis. Qualem animum haberes ad omnes homines, si remotus esses ab eis, cogitans eorum peccata atque miserrias: omninò saltem nunc talem habeto, cum videas oculis perire eos, aut cæcitate, aut infirmitate. Aut enim falluntur à Diabolo per temporalia, aut superantur. Horresce inscrutabilia iudicia Dei super te. Quicquid enim

es super alios, nescis, quare ipsi non fuerint super te. Talis ergò esto ad illos, quales vides illos esse debuisse ad te, si essent super te.

3. Non secundùm profectum subiectorum, sed secundùm desiderium tuum, & conatum erit merces tua: siue illi proficiant, siue non. Cùm benè probaueris illum esse sceleratum, erit tibi necesse, vt lugeas peccatum eius: quia & Dominus luxit tuum. Cur enim rimaris languidi morbum, si, cognito morbo, non solùm non condoles, nec mederis, sed etiam insultas? Dum vides, vel
 au-

Tranquillitate animi. 251

audis aliena mala, respice animum tuum; ut probes, quantum ei veræ dilectionis erga homines insit. Non gaudendum tibi est, si cæteris te meliorem esse contingat: sed dolendum potius, eos de bonitate minus habere; computandumque, tibi id deesse. Indue eum prius, quem iudicare vis, aut corrigere: & sicut tibi expedire senseris, si ita sis; sic ei facito. In quâ enim mensurâ mensus fueris, in eâdem remetietur tibi: & in quo iudicio iudicaueris, in eodem iudicaberis. Nam & Christus prius induit hominem; quàm

iudicaret. Non tibi conan-
dum est; vt domini tui, quo-
rum seruitio ab eorum patre,
id est, Domino Deo tuo de-
putatus es, quod tu vis, sed
quod eis proffit, agant. Te e-
nim ad eorum vtilitatem, nō
eos ad tuam voluntatem in-
clinare debes: quia non vt
præsis, sed vt profis eis, tibi
commissi sunt: sicut & æger
medico, non vt ei domine-
tur, sed potius, vt medeatur,
committitur: Nec contra æ-
grum, sed pro ægro, id est,
contra ægritudinem eius est
medicus; totamque, & suffi-
cientem vindictā pro omni-
bus, quæ ab eo patitur, salu-
tem

tem eius habet: neque enim aliquid ei imputat, sed ipsi morbo; & ideò plena est ei ultio, morbi ipsius extinctio.

4. Duobus medicis commissi fuerunt quatuor homines: sanus vnus cum ægro vno, vni; & sanus alius cum ægro alio, alij: promissaque est merces pro curâ, siue conseruandæ, siue recuperandæ sanitatis. Itaque alter eorum fecit susceptis, quicquid pro conseruandâ, vel restituendâ salute fieri debuit, & tamen mortui sunt. Alter nihil eorum, quæ fieri debuerunt, fecit; & tamen, qui sanus erat, ita mansit, & æger conualuit.

P 5

Quis

Quis horum mercede dignus est, cuius suscepti ambo mortui sunt, an is cuius viuunt, & valent? ille sine dubio, qui quod debuit fieri, piâ voluntate fecit, laude & mercede non minus dignus est, quàm si illi viuerent, & valerent. Ille verò, qui noluit facere, quod debuit, pænâ non minus dignus est, quàm si illi mortui essent. Duo ergò perficiunt medicum; voluntas bona, & perfecta scientia. Nam vt omnes, quibus curâ impendit, sanet, hoc non est eius. Non enim scire quisquâ potest, qui desperatè, vel qui cum spe salutis ægrotet. Et
ideò

ideo omnibus adhibenda est
cura, & cum omni benignita-
te, tota in singulis ars exe-
quenda. Sic enim apud pa-
trem omnium, non minus
gratiæ, & præmij pro defun-
ctis, quàm pro sanis merebi-
mur.

5. Para te ad cohibitan-
dum malis mente incorru-
pta, quod est angelicū Quæ
autem gloria est, hoc facere
cum sanctis? Angelorum vir-
tus est, viuere cum vitiosis,
nec eorum corrumpi vitijs:
summorum medicorum est,
degere cum ægris, & sanis: &
non solùm minimè corrup-
pi, sed salutem eis restituere.

C A P.